

מסורת הש"ס

שלשה מינין פרק ששי נזיר

מזג.

עין משפט
נר מצוה

א מ״י פ״א מהל' טומאת
 מת הל' יא:]
ב ג מ״י פ״ה מהל'
 זירות הלכה יח ופ"ג
 מהל' אבל הל' ו:
ד מ״י פט"ז מהל'
 טומאת אוכלין הלכה
 ט:
ה מ״י פ״א מהל'
 טומאת המת הל' טו
 [טוש"ע י"ד סי' שע]:
ו טוש"ע סס:

הגהות התוספות

1. גדלני וכו' עיל פסוק
2. ז"ל רבי עמא ר"י ז"ל
3. ואחריו ר"י לא
4. ציב צ"ל ר' אש שגהא
5. ז"ל ותפסוהו
6. עיבה כפ' שגהא נמקח
7. אלוני כ"פ מאן דמלי
8. עיבה כפ' שגהא נמקח
9. ז"ל עיבה כפ' שגהא בינו
10. גדלני אגסני חוטמיו כ"פ
11. גמא כ"פ ברש"י כ"פ בחסות
12. ז"ל רבא מצא שמע דר' הקדבוח
13. אפור ליונא כינא נביא דר' הקדבוח
14. קלפיוהי כפ' שגהא חומה
15. ליונא חבא וכו' ר' ח' ז"ל
16. ז"ל חמה הא אפילו כ"ר
17. ז"ל חמסי וכו' חמסי חמיו
18. ר' ומלך נמקח
19. חמיו חמיו
20. חמיו חמיו
21. חמיו חמיו
22. חמיו חמיו
23. חמיו חמיו
24. חמיו חמיו
25. חמיו חמיו
26. חמיו חמיו
27. חמיו חמיו
28. חמיו חמיו
29. חמיו חמיו
30. חמיו חמיו
31. חמיו חמיו
32. חמיו חמיו
33. חמיו חמיו
34. חמיו חמיו
35. חמיו חמיו
36. חמיו חמיו
37. חמיו חמיו
38. חמיו חמיו
39. חמיו חמיו
40. חמיו חמיו
41. חמיו חמיו
42. חמיו חמיו
43. חמיו חמיו
44. חמיו חמיו
45. חמיו חמיו
46. חמיו חמיו
47. חמיו חמיו
48. חמיו חמיו
49. חמיו חמיו
50. חמיו חמיו
51. חמיו חמיו
52. חמיו חמיו
53. חמיו חמיו
54. חמיו חמיו
55. חמיו חמיו
56. חמיו חמיו
57. חמיו חמיו
58. חמיו חמיו
59. חמיו חמיו
60. חמיו חמיו
61. חמיו חמיו
62. חמיו חמיו
63. חמיו חמיו
64. חמיו חמיו
65. חמיו חמיו
66. חמיו חמיו
67. חמיו חמיו
68. חמיו חמיו
69. חמיו חמיו
70. חמיו חמיו
71. חמיו חמיו
72. חמיו חמיו
73. חמיו חמיו
74. חמיו חמיו
75. חמיו חמיו
76. חמיו חמיו
77. חמיו חמיו
78. חמיו חמיו
79. חמיו חמיו
80. חמיו חמיו
81. חמיו חמיו
82. חמיו חמיו
83. חמיו חמיו
84. חמיו חמיו
85. חמיו חמיו
86. חמיו חמיו
87. חמיו חמיו
88. חמיו חמיו
89. חמיו חמיו
90. חמיו חמיו
91. חמיו חמיו
92. חמיו חמיו
93. חמיו חמיו
94. חמיו חמיו
95. חמיו חמיו
96. חמיו חמיו
97. חמיו חמיו
98. חמיו חמיו
99. חמיו חמיו
100. חמיו חמיו

מוסף רע"י

כגון שנכנס בשירה
תיבה ומגדל. שמפסיק
בינו לבין הטומאה ומור
בעודו בשירה שהוא טהור
ואח"כ בא חברו ופרע את
המעצבה שהוא תחתיו,
שהיתה השירה מעל ראשו
(לעיל יז:).

פי' הרא"ש

[illegible]

בבית נמי ביון דאע"ל ידיה אסתאב. דאהל המת כמליא טומאה דמי ומד שהוסיף ידו בפנים כאילו נגע צמת ואכזה לא קרינן לא יבא וכי עייל כולי האי טמא¹ ומחולל ועומד הוא ואסתרי² לא תמנא חיוב לא יבא עם לא יטמא³ [ידיו]⁴ שהוא מחולל ועומד לא היה לנו⁵ לנדות להחלו למעט מחולל

ועומד הוא אלף לדרשה אחרימי
כדסמך: **אלף** אמר ר"א צירף
ידו לברית. כלומר שהכניסה לבית קודש
לגוף משום טומאה איכל משום ציאה
ליכל דמחולל ועומד: **צירף** גופו.
כלומר היו ידיו לרפות וטטופו⁴ לגופו
ולא הכניסו מחילת טומאה וציאה
בהדי דדי קאתיין ואומר ר"ס אף
ע"ג דדי המנוגע אמר צפר השוטח
(סולין דף ג:) ידיו טמאות דרבנן אף
כי מזורע מטמא צהאל מ"מ אינו כ"כ
כמו (ס) מילי⁵ טומאה שכמו כן צבית
המנוגע הכנס שם טמא אפילו לא
נגע ואפ"ה נשנית צמטיות דאס יס
מחילה כל שהא⁶ למזרע לא יטמאנו
ואילו צוטמא מת אף פותח טפס
מציא הטומאה: **הא** א"ל שאל
עיי"א ושובמו ברישא. ונחת ליה טומאה:
אלף אמר רבא הכניס ידיו משום
טומאה איכל. פירוש משום לחוטמו
עי"ל ברישא: **הכנים** גופו טומאה
וביאה בהדי הדדי קאתיין. כלומר
שהיה כופה ראשו חוץ לבית כמו הלכוץ
כלגמון ראשו (רשעה נח): **והא** **אל**
אפשר דלא עיי"א אצבעא דברעיה
תחלה. ולא מני לאוקמי צבולו⁷ לבית
הואמורנית דלא שמיא ציאה כדאמר
בפרק צ' דשבוט (דף ז:) ובפ"ק
דסולין (דף י:) ולכולהו מני למיפרק
הא לא אפשר דלא עיי"ל מיעוטא
צרישא ומטמא ליה נטרס יכנס
(דכרנו: **בגון** שנכנס בשירה תיבה
ומגדל ובא אחר ופרע עליו המעזיבה
דטומאה וביאה בהדי הדדי קא אתיא.
ו"ל"ל [דעוה] מסעי להכיר המעזיבה
דלא צהמרו צו למלכות אייני:

מִדְּבַר רַב אֲשִׁי אָמַר כְּנֹן דְּעִילָא
[כִּשְׁחָוָה גִּסְס] וְנִפְקַשׁ נִשְׁמַתָּא
אֲדִיתִּיב הַסֵּס לְטוּמָאָה וְזִכָּאָה כְּדֵי
סְדֵי חֲסִיָּא וְ: **מִהֲרָא** מִשְׁמַע

דכהן אסור ו' | ליתמא לאחרים אף כשהוא מטומא דבר | לקרובי⁸
 וואף כי מחולל ועומד הוא דאף לפי דברי רבה אם פירש אסור ליתמא
 שהרי אחר שיפרש ממתו ו' ילקה על שאר מתים ב' | אס' מאהיל
 עליהן וכן שמעתי מאשלי דרבני ו' לשון ר"י שהגזיר יוסב צדית והוא
 עת מואת מת צדית שהוא שם: **להחלו**. בבבן הדיוט כתיב:
עד שעה [שימות]. ולאפוקי מנגיד דלחלו משמע לאחר שנעשה
 חלל: רבי אומר צמותס. צמיר כתיב לצמו ולצמו לא יטמא
 להם צמותס: **אמר** רבי יוחנן משמענות [דרשין] אבא ביניהו.
 דהאי ממעט מנגיד וגוסס מלהלו והאי מצמותס: **במותם** אין
 משמא אבל משמא בנגעס: אפילו' בצחורין אינו מזהר כ"א
 בצומותס מת שכתוב על כל נפשות מת לא יבא [גליון. ב' צמ'כ]
 קרא להחל מא' להחלו מיתבי האדם אינו משמא עד שתצא
 וגמסין] והתם צפ' האשה (יבמות דף קכ): [ד"ק] מהך צרייתא דמנגיד
 ו"ך מלהחלו הא קתני ואינו משמא עד שימות. מכל מקום¹⁰
 סמך משום חילול והוי מצי לשנויי דהך ב' | צרייתא כו'¹¹:
 ו"ל ומיהו צה"ג גרים אצ"י במקום רבי יוחנן ורבא במקום ר"ל ולפ"י
 הלכה כרבי מחזירו [ולא מחזיריו נמא] יאה כהן מזהר ר"ל גוסס:
 ורבותי

נקטע

[illegible]

זההדי דכיון דעיל ידיה
מאן דנגע צטומאח המת
יה גופיה: אלא אמר ר"א
חלה: משום טומאה איכא

בבית נמי "כיון דאעיל
כולי האי טמא הוא א
משום טומאה איכא ב
גופו טומאה וביאה ב
אפשר דלא עייל חומ
טומאה אלא אמר ה
טומאה איכא משום
טומאה וביאה בהדי
אפשר דלא עייל אצ
ונחת להו טומאה אל
שנכנס בשידה תיבה
עליו את המעזיבה
הדדי קאתיין מר בר
דעייל כשהוא גוסס
דטומאה וביאה בה
להחלו עד שעה שימ
טמא עד שימות מא
משמעות דורשין אי
גוסס איכא בינייהו
ואפילו גוסס ל"מ"ד ב
גוסס לא ול"מ"ד מ
מיבעי ליה לכדרכי ^ג
אינו מטמא י אבל מ
ולמאן דאמר במותם
סברא א"כ לימא קר
שמעת מינה תרתי
להחלו להחלו להכי
מחולל יצא זה שמחול
הא מיבעי ליה להאי
להחלו מאי להחלו שמ
אדם אינו מטמא
ואפילו מגוייד ואפילו
הא קתני דאינו ממ
דנפקא נפשיה ילענין

חלל ולא משום לא יטמא:
 יין מטמאין אבל מטמאין
 לו. משום גוסס הא אתא
 לא נדרוש ליה אלא חד
 מי שאינו מחולל ומדקאמר
 הכי הוה רישא דברייתא
 איצטרי ואפילו הכי אינו
 ולו דאפילו לגוסס אסור:
 ד. שתא נפשו ולא כשהוא
 קאי בלאו דלא יחלל:
 אמר

ספד וצטורה: **אם** בן נים
אילנא (דניאל ד) מלא פאעם
ופליגי ציה תנאי התם: **ו**
כ¹¹ להחלו להזהירו אף¹²
הגוסס דק"ל כר' יוחנן לגב
פליגי רבי ורבנן¹⁴ ואית לן

א' גליון בת"כ כתב. תיבות בת"כ כתב
דמגוייד לא חיי טמויי לא מטמא הא
ייתא כאידך תנא ^(ט) כ"ל. א"מ:

יית הקברות אפילו לקרובים שמטמא
תרויהו סברי לאפוקי מגוייד וגוסס
מענין גוסס דחשיב חלל: ואפילו מ
אלהחלו כאילו כתיב לא יטמא בעל
יהו בה"ג גורס אביי במקום ר' יוחנן

צִיּוֹן | אֶמְצֵא חֵיבִי שָׁמַיִם הֵא לֹא אֶת
לְאוֹרֹכְהָ לְיִלִּינֵשׁ צְבִיר אִשְׁטֵמִי לִיָּה דֵר
שְׁפָנִים דְּמִי וְצִיָּה לֹא הוּי עַד דְּעִיָּל כִּי
לִירָק יִדּוּ. כֹּל הֵיכָל דְּהוֹשֵׁט יִדּוּ לִינֶשׁ
מִשּׁוֹן צִיָּה לִיכָא. וְלֹא הוּי כִּמְנָל
לְדַחֵינּוּ וּמוֹמָה וְצִיָּה צְבִיר דְּהִדִּי וְאִשְׁטֵמִי
חֵיבִי אֲלֵא אֶתָּה שְׁהִיר צְבִיר מִחוּלָּל

תורה אור השלם

- קאמערין: זינר גופו. לאו דוקא אלא
אידי דלמר זינר ידו קאמר זינר
גופו: וסא לא אפשר דלא עייל חוטמו
ברישא. משום דבולט מן הפרצוף

נוסחת הריב"ן

לִּיה כּוֹלִיָּה וְכִי עֵייל כּוֹלִיָּה גּוֹפִיָּה הָא
מִיטְמִי וְקֹאֵי: אֵלֶּא אָמַר רַבָּא הַכְּנִים
יְדוּ כּו'. אֵלֶּא הִיכִי מִשְׁכַּחַת לָהּ כְּבוֹן
הַכְּנִים גּוֹפוּ שְׁנַכְנִס כְּשֶׁהוּא זְקוּף

הגהות הב"ח

שנינו. לבית שצמורה עומחא מת
בשידה חיבה ומגדל: ס"ד לא יעמא
בעל צמחי להחיל עד שעה שימוח.
מומר לעסוק צו אשוי עובר עליו
משום לא יחלל עד שעה שימוח.
קרא קאי ביחל והוא הדין לגור: רבי
אומר לא יעמא להם כחוסם עד

הגהות מהר"ב רנשבורג

מחולל (א) ולומר מהאי קרא להלחלו:
ור"ל אמר גוסס איזא בינייהו. ללמאן
 דמשמע ליה מלהלחלו אפילו בגוסס
 קאי בלא יחלל דכיון שהוא גוסס סופו
 להיות חלל דק"ל (גיטין דף כח.) רוב
 גוססין למיתה וקאמר דלא יחלל כו'
 ולמאן דמשמע ליה מזהמות עד שימות
 אינו עובר בלא שיטמא לא כהן ולא נזיר
 אבל בגוסס לית נהי: **אבל מיטמא.**
 וכל נזיר וכל כהן וכל נזירה ונזירה

[illegible]

[כתב] צמוסם לא יעמא אכל יוסא הוה צ
נפשו ואפילו מגוייר. פירוש לשון גודל
לא חי לו עמוי לא מטעמא הא ממחיל ל
נדרש לאו דלא יעמא כאילו כ
ומהבא שמעין דכהן אינו מוזהר ע
הלכה כרבה לגבי דלצוי ולרבי

קקט כשהוא גוסס ולא קאמר כשהוא חולה. ומכאן יש ללמוד דכחן אסור ליכנס
מגיד וגוסס דלהחלו משמע אחר שנפשה חלל: משמעות דורשים איכא ביניה
שטמא הוא חיבה ובנוגעים אם היה אביז' וב א מצורע: איכ' לימא קרא להחל
משמעות דאם אימא מימ' לוקח משום להחלו דכין דסמך לן יטמא דרשני לן לא
משמעות דורשים איכא ביניה ובין לר' ובין לרבנן קרי מזהר עליו דע שומא.

(א) אולי ל"ל קודם שהבנים ראשו חייב ב' וכו' ונראה דרבינו גרס בדברי רבא הבנים ראשו משום טומאה וכו': (ב) לפנינו הגירסא צבה"ג רבא וכו"ה בתוס' כאן ד"ה ומהבא וע"ש צבה"ג דפסק כרבי משום דסתם מתני' אחיא כוותיה ודברי רבינו והתוס' כאן ל"ע.